

**25 ЖОВТНЯ ОБЕРИ ДЛЯ СЛОБОДИ
КРАЩУ ДОЛЮ!**

*Друкується на правах передвиборчої агітації

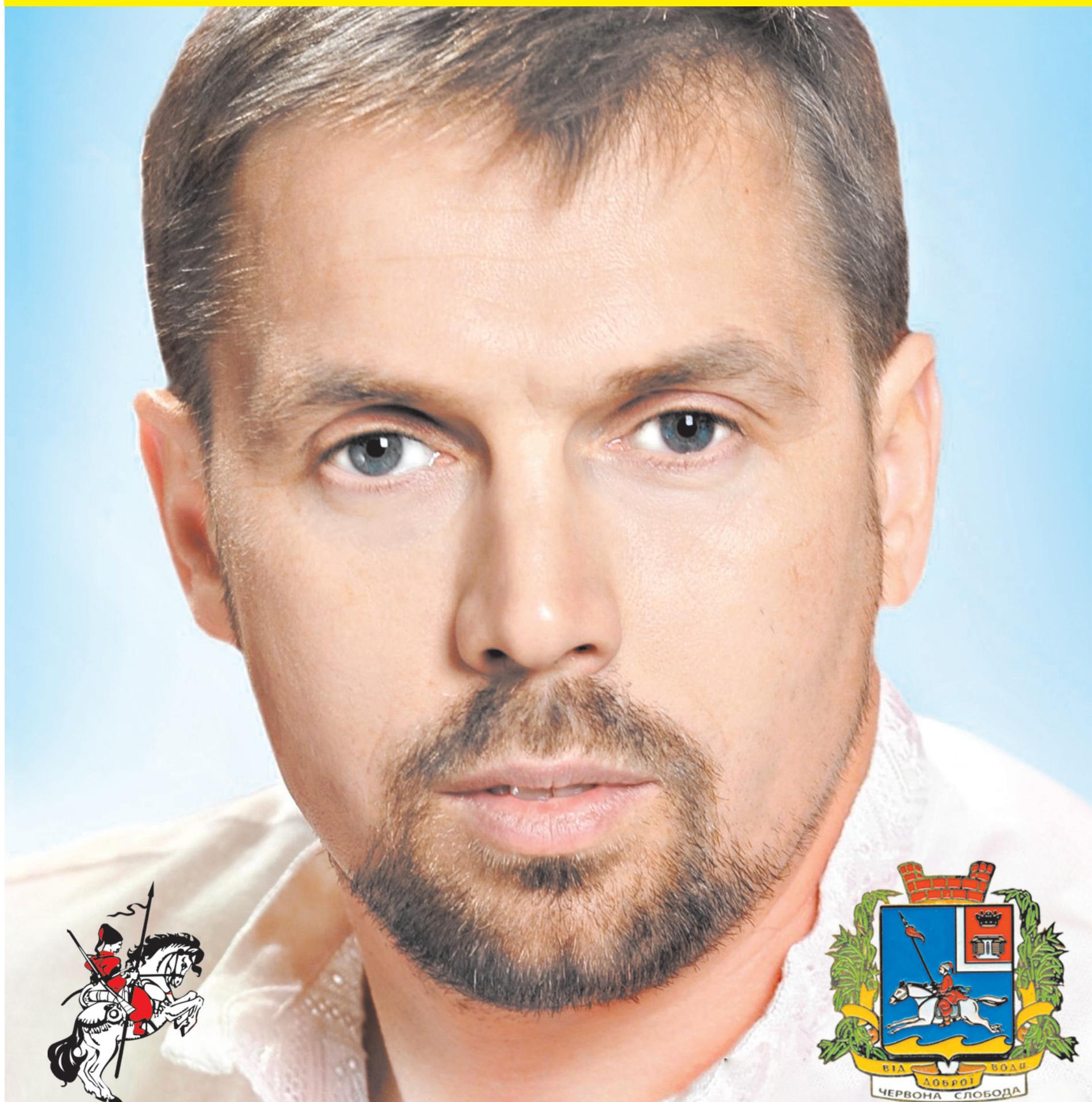

СПЕЦВИПУСК

Козацький край

№10 (74)
23 жовтня 2015 р.

ГОЛОСУЙ ЗА ОСТРОВСЬКОГО!

ПОВЕРНИ СЛОБОДІ КОЗАЦЬКУ СЛАВУ!

Сайт "Козацького краю" в Інтернеті www.cossackland.org.ua

I мої діди воювали. I вони не любили чужинців на своїй землі...

Рішення йти на посаду сільського голови змусило мене знову перебрати документи сімейного архіву: цікаво було, чим займалися мої діди-слобідчани, чи цікавила їх самих політика і чи воювали, коли Батьківщині загрожували вороги...

Виявляється, обидва мої діди, Олексій і Петро і мій прадід Борис, про якого вдалося знайти інформацію, були безпартійними – до Компартії їх ніхто не зміг затягнути. А от на фронт усі йшли добровольцями.

Про моого діда по батьковій лінії відомо не так вже й багато. Олексій Острівський був вихованцем дитбудинку. Сам він був 1922 року народження, з фронтів Другої світової повернувся у лютому 1944-го – був комісарів після того, як крупнокаліберна куля, роздробивши кістку ноги, зробила його у віці 22 років інвалідом. У партію не вступав ні до фронту, ні після нього...

Дідусь по маминій лінії, Петро Гребінник, на фронт пішов лише у 1944 році, але добровольцем і в 17-річному віці. Воював у Польщі і Німеччині, отримав звання гвардії старшого сержанта і продовжував служити старшим артилерійським техніком аж до 1951 року. Причому служив разом із конструктором знаменитого автомата – Михайлом Калашниковим, якого добре знав.

Цікаво, що дід Петро фактично

пішов шляхом свого батька, а моого прадіда, Бориса Гребінника. Той теж воював – на фронтах Першої світової – з 1914 року. У 1916-у отримав поранення. Теж мав справу з технікою – сто років тому він був військовим автомеханіком у грузинському Батумі. У 1917-у очолив фронтову Раду солдатських депутатів. У рідну Червону Слободу повернувся лише у 1918 році. Наступного, 1919 року, його скопили денікінці, які виступали за «єдину і неділімую Росію» і вишукували в окупованій Слободі ворогів московського царизму і його послідовників. Дід Борис утік, коли його вели на розстріл, і деякий час переховувався у Вергунівському лісі...

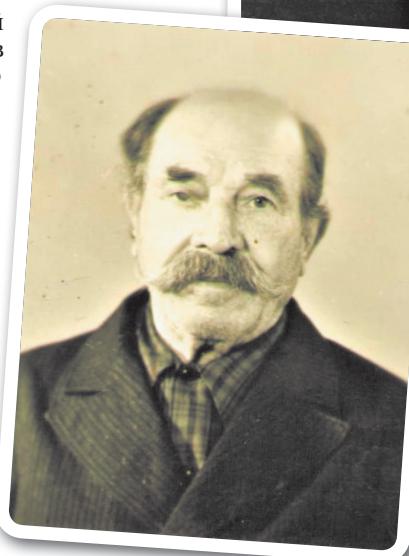
З владою більшовиків, схоже, теж не ладив. Бо за розроблені ним сівалку і комбайн для збору коксагизу (каучуконосної рослин), яка вирощувалась тоді у слобідському колгоспі «Пролетарій» Сталінську премію «помилково» присудили не

йому, записаному у списках колгоспників як «кузнец Гребінник», а голові колгоспу, який мав... прізвище Кузнец.

Вияснившись для себе деякі деталі з біографії своїх предків-слобідчан, залишився задоволеним. Тепер хоч знатиму, чому я завжди безпартійний і в батальйоні «Айдар» в АТО побував...

Олег ОСТРОВСЬКИЙ

Є перші домовленості про створення у Слободі музею історії села

Під час зустрічей з односельцями-слобідчанами я говорив, що у разі обрання мене головою села обов'язково створюю музей історії Червоної Слободи – оскільки відповідний до свід музейної справи вже маю.

І ось 22 жовтня – приємна несподіванка. До мене підійшла жителька Червоної Слободи Катерина Іванівна Компанієць і сказала, що у її внука є така ж сама мрія, ним навіть зібрано

багато експонатів і вже написано книгу про історію Слободи в часи Другої світової війни – немає лише приміщення і коштів для втілення мрії у життя. Всі майбутні експонати виявлені протягом 2012-2015 рр. на території с. Червона Слобода місцевими жителями.

Загалом, колекція матеріалів, що можуть скласти основу Червонослобідського історико-краєзнавчого музею, налічує понад 3

тисячі предметів!

Телефонна бесіда з Олексієм Компанієцем підтвердила серйозність його намірів – тож вже найближчим часом зустрінемося з ним для обговорення деталей. Музею історії у Слободі – бути! А знаючи козацьку історію села – легше буде розбудовувати майбутнє Слободи вже як справжнього європейського містечка...

Олег ОСТРОВСЬКИЙ

Олексій Компанієць і його книга про частину історії Слободи.

Дрібна гончарна пластика: люльки, буци (фішки до однієї з тогочасних настільних ігор), пташка-свистунець (друга половина XVII ст.). Знайдено на території села Червона Слобода.

ДЕСЯТЬ МІФІВ ПРО ОЛЕГА ОСТРОВСЬКОГО

МІФ ПЕРШИЙ: «ЖИВЕ В ЧЕРКАСАХ, А НЕ В СЛОБОДІ»

ВІДПОВІДЬ: З моїх 42 років у Червоній Слободі я не жив тільки тоді, коли був на навчанні чи у відрядженнях. Коли був студентом університету імені Б.Хмельницького, пару років жив у гуртожитку в Черкасах. Після отримання другого диплома про вищу освіту і проходив стажування за програмою «Агробізнес» - жив по місяцю у США і Данії. Був час, коли «жив» у окопах під Щастям і Георгіївкою на Луганщині... Але майже 40 років із своїх 42-х я живу в Червоній Слободі - селі, де живуть і мої діти. Я народився в сім'ї слобідчан, причому у моєї мами і батьки, і навіть дідусь з бабусею (мої прадід з пррабусею) були слобідчанами! Якщо хто не в курсі - живу на вулиці Горького і при бажанні переконатися в цьому зовсім не тяжко, було б тільки бажання...

МІФ ДРУГИЙ: «З ВІЙНИ НА СХОДІ ПОВЕРНУВСЯ НА ТРОФЕЙНОМУ НОВЕНЬКОМУ ДЖИПІ»

ВІДПОВІДЬ: Мій автомобіль не зовсім новий, 2004 року випуску. Купив я його в Києві після 5 років експлуатації попереднім власником - у 2009 році. Починаючи з 2010 року джип має номерні знаки «ВОЛЯ», по яких дуже легко запам'ятовується. А в зону АТО я на ньому справді їздив і з «бойовим конем» там пов'язано багато історій, веселих і сумних. На жаль, саме в цьому авто був у останні хвилини життя смертельно поранений Женя Войцехівський («Чех») - легендарний боєць «Айдару» зі Сміли. Довезти до лікарні після обстрілу біля комендатури встигли, але медики вже нічим не могли допомогти... Але сам автомобіль пройшов випробування Сходом практично без подряпин. Якось ТЕС у Щасті було густо обстріляно вночі танками чи самохідками сепаратистів, які вийшли фактично на лінію прямої наводки. На станції було багато ушкоджень від вибухів. Будиночок, де ми ночували, буквально зрешетило осколками - добре, що встигли всі перебігти в укриття... А от мої автівці, яка стояла просто біля стіни того будиночка - як то кажуть, «і вади не було»! Мабуть тому, що тієї ночі з нами був справжній священник - отець Василь Циріль з Чигирина...

МІФ ТРЕТИЙ: «ДИКИЙ ХУТІР» У ХОЛОДНОМУ ЯРУ НАЛЕЖИТЬ НЕ ЙОМУ, А КИЇВСЬКИМ БІЗНЕСМЕНАМ»

ВІДПОВІДЬ: «Дикий хутір», який переріс у музейно-етнографічний комплекс - від самого початку родинний проект. Власники - наша родина, ніяких інших власників немає. Я - директор музею Історії Холодного Яру, проектант і будівничий того, що Ви можете побачити на території комплексу. Знов таки, перевірити це не складно...

МІФ ЧЕТВЕРТИЙ: «ПРОДАЄ КВІТКИ ПО 2 ГРИВНІ НА ВХІД ДО ДУБА ЗАЛІЗНЯКА І НАЖИВАЄТЬСЯ НА ТОМУ»

ВІДПОВІДЬ: Мені складно уявити, як на такому можна нахитися, але якби це й було прибутою справою, то територія належить державному заповіднику «Чигирин». На кожному квітку, який видають на вході відвідувачам, це зазначено... Більше того - пару років тому я звертався до влади з пропозицією передати мені в аренду територію, щоб я її привів у порядок і зробив вхід безкоштовним. Отримав відмову...

Зайдіть у храм Калнишевського, збудований міою родиною у Холодному Яру - там свічки можна взятий безкоштовно. А я поруч продавав би квітки до дуба?!

МІФ П'ЯТИЙ: «ЦЕРКВУ ЗБУДУВАВ ЗА ГРОШІ ПРОСТИХ ЛЮДЕЙ, ЯКІ НЕ ОТРИМАЛИ ЇХ ЯК ПЕНСІЇ ЧИ ІНШІ ВИПЛАТИ»

ВІДПОВІДЬ: Я жодного дня не був на держслужбі, відповідно жодного доступу до державних коштів ніколи не мав. Кошти на церкву, яка будувалася декілька років, виділялися міою родиною, друзями і меценатами з усієї України, навіть з Польщі, Росії, Великобританії і Австралії...

МІФ ШОСТИЙ: «НІЯКИХ ГРОШЕЙ У НЬОГО НЕМАЄ, БО НІЧИМ ВІН НЕ ЗАЙМАЄТЬСЯ, ТОГО Й НА ПОСАДУ ГОЛОВИ СЕЛА ІДЕ»

ВІДПОВІДЬ: Як бачите, цей міф суперечить попередньому. Мені вистачає чим зайнятися: і музеєм Холодного Яру, де я директор, і газетою «Козацький край», де нга посаді головно-

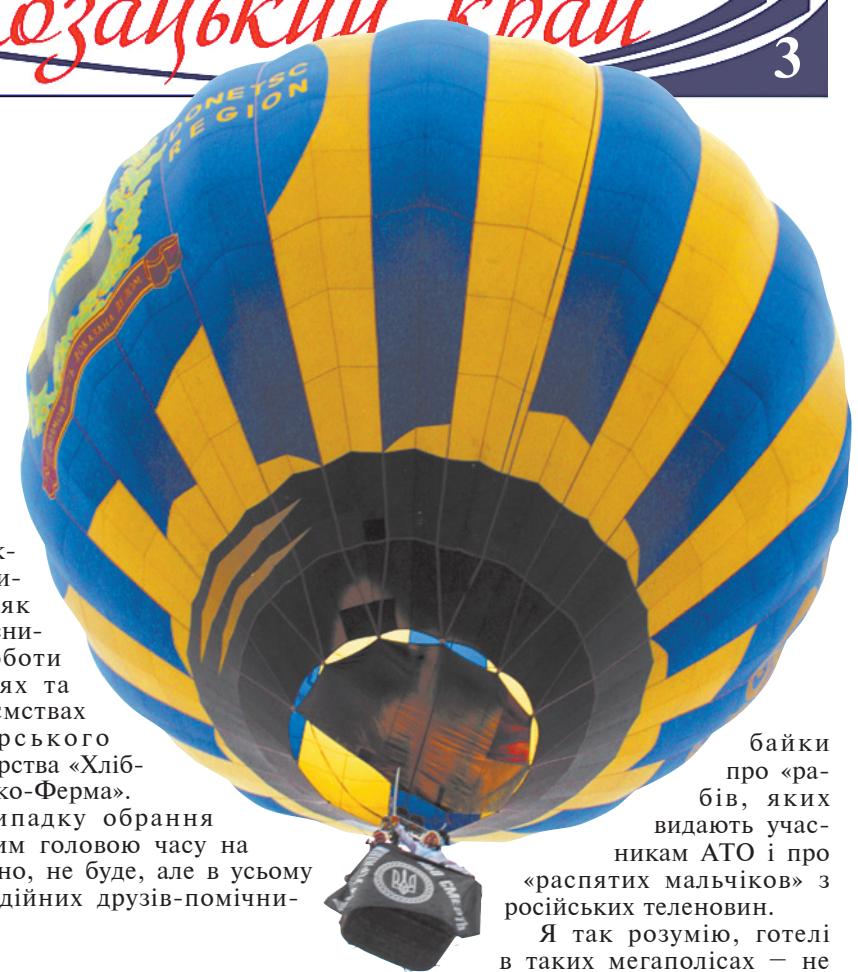
го редактора. Вистачає як співвласницю і роботи на полях та підприємствах фермерського господарства «Хлібзавод Еко-Ферма».

У випадку обрання сільським головою часу на це, звісно, не буде, але в усьому маю надійних друзів-помічників...

МІФ СЬОМИЙ: «БУВ РАДНИКОМ ГУБЕРНАТОРА-РЕГІОНАЛА ТУЛУБА»

ВІДПОВІДЬ: При Тулубові мій бізнес систематично намагалися знищити. З «Дикого хутора» не вилазили перевірки санстанції, пожежників, міліції, прокуратури... Про відкрите мое і влади регіоналів протистояння тоді писали всі ЗМІ.

Якби я був радником у Тулуба хоча б день, я порадив би йому піти

байки про «рабів», яких видають учасникам АТО і про «распятих мальчиків» з російських теленовин.

Я так розумію, хотіли в таких мегаполісах - не голка в сіні. Були б - не заховав би. До речі, був би не проти мати хоча б по кімнатці у кожному з цих міст. У Львові до війни я любив бувати на відпочинку, в Києві - і зараз часто буваю у справах. Під Харковом іноді зупиняюся у знайомих на ночівлю, коли їду в черговий раз до друзів у зону АТО чи повертаюсь назад. Мав би свій куточок у цих містах - не доводилося б платити за проживання у Львові й Києві і не турбував би у дві-три години ночі друзів під Харковом...

МІФ ДЕВ'ЯТИЙ: «У НЬОГО є ЛІТАК І ПОВІТРЯНІ КУЛІ»

ВІДПОВІДЬ: Ось тут - майже «яблучко»! Люблю авіацію, маю добрих знайомих в Україні й Польщі, які займаються розвитком малої авіації. Вважаю, що коли в Європі знову настане мі, розвиток малої авіації отримає новий поштовх. Пам'ятаєте, як не тільки в Черкасах, а по всій області були аеродроми для малої авіації? А в Польщі це давно відновлено. От тільки поки що в мене не те що літаків немає, а й права на те, щоб ними володіти чи управляти. Легенда, мабуть - від тих часів, як під час вітанувань холодноярських геройів я піднявся в небо разом зі своїми козаками на аренданій на два дні повітряній кулі?.. Хто зна, бо звідки дізнатися, хто автор цієї легенди?..

МІФ ДЕСЯТИЙ: «ГАЗЕТА «КОЗАЦЬКИЙ КРАЙ» ФІНАНСУЄТЬСЯ «ГОСДЕПОМ США», А «ВІЛЬНЕ КОЗАЦТВО» ОСТРОВСЬКИЙ НАБИРАВ НА КАВКАЗІ»

ВІДПОВІДЬ: На щастя, автори цього міфа вже точно не наші земляки, а сепаратистське інтернет-видання, яке оприлюднило таке в Інтернеті ще торік. Від ворогів читати побрехеньки про себе і про свою справу не образливо, а просто смішно. Якщо чесно, з більшості побрехеньок, запущених про мене під час виборів у Слободі, я теж лише посміявся. Думаю, оправдуватися тут не потрібно? Всеукраїнська газета «Козацький край» виходить друком з 2011 року і має велику популярність серед патріотів України. Фінансувалася б вона з-за кордону - виходила б друком значно частіше. А очолюване мною «Вільне Козацтво Холодного Яру», хоч і має філіали практично по всій Україні, та ніколи не набиралося на Кавказі - вистачає українських козаків!

КОЗАКИ-ЗАПОРОЖЦІ БУЛИ БУДІВНИЧИМИ ПРАВОСЛАВНИХ ХРАМІВ.

НАЩАДКИ КОЗАКІВ ПІДТРИМУЮТЬ ЦІ ТРАДИЦІЇ І НИНІ...

В кінці XVI ст. король Польщі дарував реестровим козакам містечко Трахтемирів (нині – Канівського району Черкащини), де вони й збудували свою церкву, яка стала першою парафією всього українського козацтва. У період козацько-селянських повстань вона занепала. Замість Трахтемирівської церкви парафією для запорожців став Межигірський монастир під Києвом (на місці якого у ХІІІ ст. Віктор Янукович за вкрадені в українців гроші цинічно звів свій палац), – аж до трагічного кінця Запорозької Січі.

До середини XVII ст. Запорозька Січ, її духовництво, її церква підлягали київському митрополиту і через нього визнавали верховне главенство вселенського єрусалимського патріарха.

Посилений розвиток церков на Запорожжі пов'язаний із останньою, так званою Новою, або Підпільненською Січчю, яка існувала в 1734–1775 рр.

З відновленням за-порозької столиці Січі в 1734 р. під керівництвом ієромонаха Павла Маркевича, колишнього архімандрита Києво-Межигірського монастиря, січові майстри возвели церкву Покрови у Січі й упорядкували величезний Самарський монастир, що відіграв визначну роль. Окрім усього, він був фортецею, мав кам'яну дзвіницю з амбразурами. При церквах відкрили школи.

Після ради 1766 р. і до кінця існування Запорозької Січі в часи кошового Петра Калнишевського у межах Вольностей Війська Запорозького нараховувалось 44

церкви, 13 каплиць, 2 скити – у 53 поселеннях та урочищах. Церкви на Запорожжі були дерев'яні. Збиралися з часом дерев'яні церкви замінити на кам'яні, хотіли спорудити храм із мармуру й тесаного каміння, зібраних на руїнах мечетей у татарських містах. Зруйнування Січі в 1775 р. перешкодило здійсненню цих планів.

Церковний інтер'єр, внутрішнє оздоблення храмів відбивали ставлення запорожців до церкви.

Січова церква відзначалася дорогою ризицю, що належала козацтвеннішим церковним начинням. Вся Російська імперія не мала багатшого храму. Царські врати в церкві останньої Січі були вилиті з чистого срібла, ікони горіли золотим оздобленням, вони були писані країнами візантійськими та

українськими художниками, ризи були ковані щирим золотом, книжки обкладені масивним сріблом із коштовним камінням; розкішне церковне начиння: великі срібні напрестольні ліхтарі-свічники, кипарисові з різьбою, а також срібні позолочені хрести, срібні лампади, п'ятдесят срібних позолочених корон; прикрашали інтер'єр церкви багато низок перлін, коралів, вироби з бурштину, сотні золотих червінців і полотняних, гаптованих золотом і сріблом напрестольних уборів, «воздухи», аналойні покрови, священицькі шати з парчі, штофу та інших цінних тканин, 120 стародруків та старовинних рукописних книг, багато мідного та олов'яного посуду.

Старшина й найбільш поважні діди розміщувались у храмі в особливих місцях – за різьбленими бокунами, або ж стасидіями, чудової роботи, пофарбованими яскраво-зеленою фарбою. Вони стояли з обох боків біля стіни.

Найшанованіші святі і свята у козаців були свої. Храмовим святом на Запорозькій Січі було свято Покрови – 1 жовтня (новий стиль – 14 жовтня). На всіх Січах була церква Покрови, і вона вважалася головною. Під покровом Богоматері запорожці не боялись

ні ворожого вогню, ні грізної стихії, ні морської бурі.

Користувались популярністю церкви Миколая, захисника всіх тих, хто плаває, мандрує, небесного вояна Михаїла, а також Андрія Первозванного, як першого вістителя у придніпровських краях християнської віри.

Церква Петра Калнишевського, збудована Олегом Острівським у Холодному Яру

На Січі старшина будувала багато церков. Церква того часу була не просто культовим закладом, а духовним центром для всіх людей, церква збирала навколо себе й бідноту. Услід за козацькою старшиною, зібрали кошти, будували церкви й міщани, й селяни, жертвуючи їх і сущим, і прийдешнім поколінням. Таке будівництво велося й далеко за межами Січі. Калнишевський збудував кам'яну церкву в . Межигірському монастирі, дві дерев'яні церкви в Ромні, а також у Пустовійтівці, де народився, і в своєму зимівнику – Петриківці.

Така традиція була масовою: численні пожертвування, дарунки з коштовними речами, книгами складали запорозькі козаки. Не тільки в церкви на Запорожжі, а

й направлялися в Межигірський монастир. Робилося це й у далекому Афоні, і в Єрусалимі – відвідуючи ці місця, запорозькі козаки теж будували й потім утримували храми.

Влітку 2015 року завершено спорудження першого в Україні козацького храму, названого на честь Петра Калнишевського – у Холодному Яру на Черкащині. Будівничий храму, Олег Острівський продовжує козацькі традиції предків, які шанували православну віру. Оригінальний іконостас роботи галицьких майстрів підтримують різьблені фігури козаків, хрести на куполах церкви «виростають» з тризубів, а біля підніжжя дерев'яної скульптури Покрови – шабля, як символ захисту України від ворогів...

Зламаємо стару систему разом!

№6

Острівський
Олег

Кандидат на посаду сільського голови
с. Червона Слобода

